

Srogosz, Tadeusz

VIII Republikańska Naukowa Konferencja Historii Medycyny pt. Medycyna Białorusi XX wieku. Witebsk, 29-30 października 1998 roku

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 44/1, 211-212

1999

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

VIII REPUBLIKAŃSKA NAUKOWA KONFERENCJA HISTORII MEDYCYNY
PT. *MEDYCYNĄ BIAŁORUSI XX WIEKU*,
WITEBSK, 29–30 PAŹDZIERNIKA 1998 ROKU

W dniach 29–30 października 1998 r. w pięknie położonym nad rzeką Dźwiną Witebsku odbyła się konferencja naukowa zatytułowana *Medycyna Białorusi XX wieku*, zorganizowana przez Ministerstwo Zdrowia Republiki Białoruś, Białoruską Akademię Nauk Medycznych i Białoruskie Naukowe Towarzystwo Historyków Medycyny. Uniwersytet Medyczny w Witebsku użyczył swoich pomieszczeń na przeprowadzenie konferencji, a także pokrył koszty związane z przyjęciem gości z zagranicy. Głównym organizatorem konferencji był W.S. Głuszanko, natomiast polską grupą opiekował się, już od Grodna, J.M. Tiszczenko.

Konferencja miała charakter międzynarodowy, ponieważ uczestniczyli w niej przedstawiciele siedmiu krajów, oprócz oczywiście Białorusi: Polski (H. Dusińska, J. Kapuścik, S. Kucharski, J. Majewski, B. Rok, T. Srogosz, W. Wojtkiewicz-Rok), Austrii (K. Holuber), Litwy (A. Andriušis), Łotwy (A. Wiksna), Niemiec (J. Schlootz), Rosji (M.B. Mirski) oraz Ukrainy (F.J. Stupak). Walorem białoruskiego środowiska historyczno-medycznego jest to, że zabiega ono o kontakty międzynarodowe, w tym szczególnie z polskimi historykami medycyny. Można nawet zauważyć, że kontakty międzynarodowe pozwalają białoruskim historykom medycyny na coraz bardziej interesujące prace naukowe.

Po otwarciu konferencji przez pierwszego zastępcę ministra zdrowia Republiki Białoruś, W.M. Orzechowskiego, odbyło się posiedzenie plenarne, w trakcie którego wygłoszono referaty ogólne: W.M. Orzechowskij i E.M. Tiszczenko o głównych etapach rozwoju ochrony zdrowia Białorusi w XX w., M.B. Mirskij o społecznym zapotrzebowaniu na historię medycyny, E.A. Walczuk, E.M. Tiszczenko i T.G. Swietłowicz o źródłach, problemach i perspektywach historii medycyny Białorusi. Pozostali referenci omawiali stan historii medycyny w poszczególnych ośrodkach lub wkład niektórych uczonych w historię medycyny.

Następnie uczestnicy konferencji pracowali w trzech sekcjach: „Historia instytucji leczniczo-profilaktycznych i organizacji pomocy medycznej”, „Wkład uczonych i praktyków Białorusi w rozwój nauk medycznych”, „Farmacja: historia, osiągnięcia, problemy”. W trakcie licznych wystąpień i dyskusji rozpatrywano różnorodne aspekty historii medycyny Białorusi XX w., czasem tylko powracając do dziejów wcześniejszych. W tym kontekście referaty gości zagranicznych umieszczono nie tylko w programie posiedzenia plenarnego, ale przede wszystkim w różnych sekcjach, nie kierując się przy tym kryteriami chronologicznymi, terytorialnymi czy merytorycznymi.

Omówienie wszystkich referatów nie jest możliwe w krótkim sprawozdaniu, dlatego też ograniczę się do wystąpień przedstawicieli Polski. Pracownicy Głównej

Biblioteki Lekarskiej w Warszawie dokonali przeglądu jej zbiorów specjalnych w zakresie historii medycyny (H. Dusińska) oraz wkładu Stanisława Konopki w rozwój i popularyzację historii medycyny w Polsce (J. Kapuścik). Poznańscy historycy farmacji omówili związki polskiego aptekarza Kazimierza Parniewskiego z Witebszczyzną (S. Kucharski) oraz udział farmaceutów w pracy szpitali wojskowych i składów sanitarnych w okresie powstania wielkopolskiego (J. Majewski). Historycy z Wrocławia i Częstochowy przedstawili organizację Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie w latach 1921–1923 (W. Wojtkiewicz-Rok), problemy walki z alkoholizmem w literaturze polskiej XVIII w. (B. Rok) oraz model wyjaśniania w antropologii historycznej (T. Srogosz).

Referaty uczestników konferencji z Polski okazały się znaczące zarówno w trakcie obrad plenarnych i w sekcjach, jak również w kontekście rezolucji końcowych. Okazało się, że białoruscy historycy medycyny – lekarze oczekują wzorców postępowania badawczego ze storny historyków z wykształceniem uniwersyteckim, w związku z czym podjęto rezolucję o potrzebie ich zapraszania na przyszłe konferencje. Uznano również za wskazane rozwijać badania historyczno-farmaceutyczne, traktować je za równoprawne z innymi zagadnieniami historii medycyny.

Oprócz skorzystania z wielokrotnie już sprawdzonej gościnności organizatorów konferencji w Białorusi, uczeni z zagranicy mieli możliwość zwiedzenia Witebska (Muzeum Chagalla), Połocka i Lenino.

Tadeusz Srogosz
(Częstochowa)